

СЛОВО О. Д-РА МИХАЙЛА ДИМИДА, РЕКТОРА ЛЬВІВСЬКОЇ БОГОСЛОВСЬКОЇ АКАДЕМІЇ

28 листопада 1998 р. Б.

Висловлюю свої почуття вдячності, цілого професорського та студентського складу Львівської Богословської Академії за надання їй дозволу “функціонування першого циклу богослов'я з правом надання бакалаврату”:

1. Всемогучому Богові в Святій Тройці Єдиному.

2. Київській Церкві, земній і небесній, зокрема її теперішньому Главі Блаженнішому Патріярхові Мирославу Іванові, який відновив Львівську Богословську Академію, як також:

Князю Костянтиніві Острозькому, воеводі Київському, фундатору першої Вищої школи в українських землях — Острозької слов'яно-греко-латинської Академії;

Митрополитові Петрові Могилі, видатному богословові й реформаторові освіти, засновникові вищої школи у Києві, яка отримала назву “Києво-Могилянської Академії” та була найавторитетнішим східнохристиянським навчальним закладом у XVII столітті;

Митрополитові Йосифу Веніамину Рутському, який мріяв заснувати вищу духовну “гімназію”, щоб вивести із застою не лише з'єднану з Римом Київську Церкву, але й увесь християнський Схід, і домогся прийняття синодальної ухвали про богословську освіту;

Слузі Божому Митрополитові Андрею Шептицькому, главі Української Греко-Католицької Церкви у першій половині XIX століття, реформатору душпастирства і чернецтва, покровителю і меценату освіти та культури, засновникові Богословської Академії у Львові;

Патріярхові Йосифу Сліпому, отцеві та ісповідникові Української мученицької Церкви, професору і ректору Львівської Духовної Семінарії, першому ректорові Греко-Католицької Богословської Академії у Львові, засновнику Українського Католицького Університету ім. Святого Климента Папи в Римі;

Мученикам та ісповідникам Львівської Богословської Академії.

3. Римському Апостольському Престолові, який останніми роками в особі Конгрегації Східних Церков і Конгрегації Католицької Освіти зрозумів, постійно підтримував і визнав зусилля, скеровані в майбутнє Київської Церкви. Це завдячується і зерну, засіяному в цих

міністерствах великим Кардиналом Євгенієм Тіссераном.

4. Сотням людей різних суспільних сфер, часто далеких від богослов'я, які матеріально чи морально підтримували і надалі підтримують цю велику ідею і без яких ми б не існували.

Надання ЛБА міжнародного академічного визнання богословського факультету є подією, хоч зовсім природною для вищих навчальних закладів світу, але в нашому українському контексті воно набирає окремого значення. І над тим хотілося б мені застановитися, висловлюючи деякі міркування:

1. Те, про що старалися Митрополит А. Шептицький і Патріярх Йосиф, і через історичні негаразди, незалежні від них, не могли зробити — осягнути.

2. Наука богослов'я є окремою ділянкою науки і як така може й повинна розвиватися за науковими методами. Ця наука існує сама по собі, незалежно від священослужіння в окремій Церкві. Хоч це природньо, що духовенство є саме той чинник у суспільстві, який найперше відповідає за упровадження і втілення духовних вартостей, і в першій мірі повинен засягати знання богослов'я, але не тільки. Це знання відкрите для всіх, зокрема для мирян, і повинно всіх змінювати для того, щоб кожен у Церкві міг у цій земній дійсності бути “закваскою” і запорукою іншої дійсності, яка не з цього світу, але яка не менш реальна і яку називаємо Небесним Царством.

3. Богослов'я, як інтелектуальна наука чи раціональна спекуляція, є приближенням до знання, яке повинно міняти нас. Богослов'я — це радість Пасхи, яке, за словами Олів'є Клеман, “відновлюється апостольськими людьми, які живуть до кінця досвід Церкви і багаття Христа розп'ятого, як Павло на дорозі до Дамаску”.

4. Якщо поставити собі мету і чітко притримуватися правил, навіть у складних обставинах української дійсності, можна осягнути належних вершин. Всі прогнози не одного лжепророка не здійснилися. Говорю про це, щоб у майбутньому ми вчилися підтримувати і розуміти нові ініціативи, перш ніж їх критикувати і закопувати живцем.

5. Відновлення ЛБА є заслугою Глави Київської Церкви, об'єднаного з Римом —

Патріярха Мирослава-Івана, який зрозумів “знаки часу” і не побоявся надати повну відповідальність за проєкт молодим людям, які не відкидали ані традиції, ані авторитетів, але мали власну концепцію. Ця концепція виявилася правильною.

6. Київська Церква мусить розвивати своє богослов'я в повному розумінні цього слова — через контемпляцію Святої Тройці (розумом і цілісним знанням) та молитвою й живим досвідом, для того, щоб змогти послужити цілі, яка перевищує всяке знання: єдність з Богом.

7. Все це означає, що ще незораний величезний пласт нашого поля і треба всім нам з Вами дуже багато працювати, щоб постійно сповнювати завдання богослов'я, яким є черпання Слова у молитовнім слуханні й в широкій скарбниці церковного передання, а тоді у світлі того Слова передумувати, переосмислювати, преображувати всі аспекти життя, мислення, відчуття й діяння нашого народу.

8. Богослов'я — це та наука, яка також має бути мов закваскою для інших наук і виявів культури, яка має допомагати їм розвиватися так, щоб були скеровані до правдивого добра кожної людини і цілого суспільства.

До таких вершин прямує Львівська Богословська Академія, яка має за мету, крім філософських та богословських наук, плекати й інші гуманітарні й суспільні науки, щоб тісна співпраця таких науковців приносила свій незаступимий вклад для кожної поодинокі ділянки.

Таким чином, ми сприйняли цю радісну вістку, з якою ділимося зі всіма Вами, і вважаємо її першим кроком до реалізації широкої, запланованої нами програми.

Так нам, Боже, допоможи!
